

SMÍCHOVSKÝ

Informační týdeník Sboru CASD Praha 5 – Smíchov

ZPRAVODAJ

26. ČERVENEC 2025

Číslo 1272/ Ročník 25

4 EXODUS
EGYPTSKÉ RÁNY

262
EPISTOLA
KDYŽ V ŽIVOTĚ
POTKÁŠ RUTH ...

VÁCLAV VONDRÁŠEK
VIDĚT BOHU DO KARET,
ČI DO SRDCE?
ŽALM 9,10-15

BOHOSLUZBYONLINE.CZ
INTERNETOVÉ VIDEO PŘENOSY Z SMÍCHOVA

PROGRAM SOBOTNÍ BOHOSLUŽBY

9,30 hodin

Studium sobotní školy a dětské sobotní školy – vede Nadiya Hrabovcová

Téma úkolu: „Egyptské rány“

- Společná píseň č. 203 „Když kol tebe“
- Biblický text „Exodus 10,21-29“ a modlitba
- Studium probíhá ve třídách pod vedením učitelů
Milan Müller, Josef Prokop
- Sbírka pro potřeby misie
- Video prezentace „Dobrodružná arktická mise“
- Společná píseň č. 317 „Pomoz mi, Pane, správně žít“
- Modlitba

10:30 hodin

Přestávka

10:45 hodin

Bohoslužba – vede Jaroslav Bartoš

- **Přivítání, sborová oznámení**
- Společná píseň č. 181 „Jak zřídlo vody živé“
- Modlitba
- Sbírka pro potřeby sboru
- **Příběh pro děti** – Václav Vondrášek
- **Čtení textu Bible** – Žalm 9,10-15
- Tichá modlitba
- **Kázání** – Václav Vondrášek
Téma: „Vidět Bohu do karet, či do srdce“ – Žalm 143,10
- Společná píseň č. 112 „V náručí Ježíšově“
- Modlitba – Václav Vondrášek
- Společná píseň č. 280 „Králi věčný, žehnej nám“ vsedě
- Soukromé tiché modlitby a rozjímání vsedě

Oznámení

-Přejeme požehnanou sobotu všem, kteří navštívili náš sbor.

-Dnes, 26. 7., bude kázáním sloužit bratr Václav Vondrášek.

-Příští sobotu, 2. 8., bude slovem z Písma sloužit sestra Soňa Sílová.

-Ve dnech, 3. – 10. 8., proběhne Biblický týden 2025
„Boží otázky“ s řečníkem Danielem Dudou.

-Prosíme, myslíme na svých modlitbách na sestry a bratry,
kteří jsou nemocní nebo prožívají různé nemilé životní situace.

-Připojte se k nám v měsíci červenci a myslíme na svých
modlitbách na: *soužití sboru*.

-Bankovní účet sboru: 5053339/0800, do textu jméno a účel.

-Lékárnička sboru a druhá, přenosná, jsou umístěné
v zákristii na stěně a ve skřínce označené zeleným křížem.

V období 27. 7. – 2. 8. 2025 oslaví narozeniny:

Bezděkovská Jitka (28.7.); Klennerová Dana (29.7.);
Košínová Květoslava (30.7.); Prokop Josef (30.7.); Marušáková Renata (1.8.);
Příbová Marija (1.8.); Kohút Július (2.8.)

Přejeme hojnost Božího požehnání do dalších let.

P.S. Omlouváme se všem, na které jsme zapomněli. Nebyl to úmysl.

QR Platba - Misie

Pravidelné sborové sbírky

Účel: sbírka misie

Bankovní účet: 5053339/0800

Variabilní symbol: 11106

Účel: sbírka pro sbor

Bankovní účet: 5053339/0800

Variabilní symbol: 777

QR Platba - Sbor

VZKAZY, PODĚKOVÁNÍ, NABÍDKA...

Kazatelská epištola Smíchovským - 262. kapitola

KDYŽ V ŽIVOTĚ POTKÁŠ RUTH ...

Jednou za čas mám chuť pustit si nějaký pěkný film, mám na to speciální složku, kam si dobré typy a doporučení schovávám. Nedávno jsem proto viděl drama V NEMILOSTI od Nory Fingscheidt s vynikající Sadrou Bullock v hlavní roli ženy Ruth. Je to velmi drsný film z drsného prostředí tvrdé reality života, který popisuje příběh

ženy, která se vrací z vězení po dvaceti letech za zastřelení policisty. Díky tomu, že to byl velmi oblíbený policista, který měl v té době dvě malé děti, je zde i velmi smutná linka jeho dětí, kteří za 20 let dospěli a mají potřebu pomstít smrt jejich tatínka. Okolí (práce, bydlení, noví nájemci jejich domu) jasně dává Ruth na vědomí různými

tvrdými reakcemi, co si o její minulosti myslí.

Celým filmem se jako červená nit táhne touha Ruth setkat se se svou kdysi 5letou sestrou, která tehdy byla dána k adopci, byly totiž kdysi sirotkové a ona se o mladší sestru starala.

Na první pohled máme ve filmu jasno, kdo si, co zaslouží, kdo je viník, kterému je to potřeba „osladit“, a jak to vše tehdy bylo. Mistrně zpracované drama nám postupně nasvítí celý příběh v překvapivém světle.

Byl to jeden z těch vzácných filmů, který mě/nás inspiruje k tomu udělat si vlastní obrázek a nenechat se strhnout míněním davu. Velmi mě zasáhl i v myšlence „zástupné oběti“ za někoho milovaného, což je nám křesťanům také velmi blízké. Kéž by mi Boží Duch připomněl tento vzácný film, až potkám ve svém životě nějakou „černou ovci“ podobnou třeba té Ruth... Kéž by byl život každého z nás opakem názvu tohoto filmu, životem plným milosti, hledání pravdivosti a podpory všech, kteří měli v životě horší karty, než jsem měl já... Když lidi oslovují podobné filmy, jako ten V NEMILOSTI, myslím si, že ještě snad ten svět není až tak moc zkažený.

Váš kazatel Vašek Vondrášek

SOBOTNÍ ŠKOLA

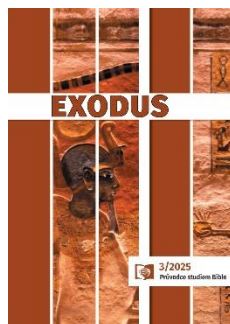
Téma 3. čtvrtletí 2025: EXODUS

Lekce 4: Egyptské rány

Základní verš

„Srdce faraónovo se zatvrdilo a Izraelce nepustil, jak Hospodin skrze Mojžíše předpověděl.“ (Ex 9,35)

V této lekci se zaměříme na první sérii egyptských ran, které Bůh seslal na Egypt jako odpověď na faraónovo odmítnutí propustit Izrael. Uvidíme také, jak tyto rány konfrontovaly egyptská božstva a projevovaly Hospodinovu svrchovanost.

- Ex 7,8–15: První konfrontace: Áronova hůl a hole kouzelníků (neděle)
- Ex 7,3.13.14.22: Kdo zatvrdil faraónovo srdce? (pondělí)
- Ex 7,19–8,19: První tři rány a jejich dopad na egyptské bohy (úterý)
- Ex 8,17–9,12: Další rány a svoboda odmítnout Boha (středa)
- Ex 9,22–10,29: Krupobití, kobylky a tma a faraónův vzdor (čtvrtek)

Otázky:

- "Jaký smysl měly ""Egyptské rány""?"
- Kterou nemoc považuješ za nejhorší? Proč?
- Proč ani po deváté ráně nechtěl faraón splnit Boží příkaz?"

PDF lekce: https://sobotniskola.casd.cz/lekce_PDF/aktualni/04pdf

V tomto čtvrtletí otvíráme témata sobotní školy v pořadu Bible pro dnešek – pořad HopeTV inspirován tématem lekcí sobotní školy <https://sobotniskola.casd.cz/bible-pro-dnesek/>

Studium každý pátek od 20 hodin na adrese <https://meet.google.com/pkn-hzjb-nja>

Luděk Bouška

Potom odešel Pavel z Athén a přišel do Korintu. Tam se setkal s jedním Židem, který se jmenoval Akvila a pocházel z Pontu. Nedávno přišel se svou manželkou Priscillou z Itálie. Sk 18,1,2

Akvila a Priscilla byli vyhoštěni výnosem císaře Klaudia, podle něhož museli všichni Židé opustit Řím. Přišli tedy do Korintu a začali zde pracovat jako výrobci stanů. Pavel se na ně vyptával a dozvěděl se, že se bojí Boha a snaží se vyhýbat špatným vlivům, jimiž jsou tu obklopeni. Proto „zůstal u nich a pracoval s nimi, poněvadž měli stejné řemeslo – dělali stany“ (Sk 18,3).

Během dlouhého období své služby v Efezu a jeho širokém okolí, kde tři roky pilně a neúnavně hlásal evangelium, se Pavel opět živil svým řemeslem. V Efezu stejně jako v Korintu ho povzbuzovala přítomnost Akvily a Priscilly, kteří ho na konci jeho druhé misijní cesty doprovázeli při návratu do Asie. Poučoval své spolupracovníky o duchovních věcech a také jeho péle a pečlivost byla pro ně příkladem. Učil, že Boha bychom měli uctívat i svou každodenní prací.

Akvila a Priscilla sice nebyli povoláni k tomu, aby všechen svůj čas věnovali službě evangelia, přesto Bůh prostřednictvím těchto pokorných pracovníků důkladněji poučil Apolla o správné cestě. Pán používá k uskutečňování svých záměrů různé nástroje. (PNL 201–204; AA 349–356)

Pane Bože, odevzdáváme se Ti, abys i nás mohl použít jako své nástroje pro své dílo.

Adventisté a teologická změna

George Knight

Většina zakladatelů adventismu sedmého dne by dnes nemohla vstoupit do církve, kdyby se musela přihlásit k základním věroučným bodům církve.¹

Přesněji řečeno, většina z nich by nemohla souhlasit s bodem číslo dva, který se týká učení o Trojici. Pro Josepha Batese byla Trojice nebiblickým učením, pro Jamese Whitea byla oním „starým trojičným nesmyslem“ a pro M. E. Cornella byla plodem velkého odpadnutí spolu s takovými falešnými naukami, jako jsou zachovávání neděle a nesmrtnost duše.²

Stejně tak by většina zakladatelů adventismu sedmého dne měla problém s věroučným bodem číslo čtyři, který tvrdí, že Ježíš je věčný a zároveň pravý Bůh. Pro J. N. Andrewse „Boží Syn ... měl Boha za svého Otce a skutečně měl v určitém okamžiku věčnosti v minulosti počátek dnů“. A E. J. Waggoner, známý svými vystoupeními na Generální konferenci v Minneapolisu 1888, napsal v roce 1890, že „existoval čas, kdy Kristus vyšel a sestoupil od Boha, ... ale tento čas byl tak daleko ve dnech věčnosti, že pro konečné chápání je prakticky bez počátku“.³

Ani většina předních adventistů by nemohla souhlasit s věroučným bodem číslo pět, který představuje Ducha svatého jako osobu. Například Uriah Smith nejenže byl antitrinitářem a semiariánem, stejně jako mnoho jeho kolegů,

¹ Základní věroučné výroky lze nalézt zde: <https://www.casd.cz/cemu-verime/veroucne-vyroky/>.

² Joseph Bates, *The Autobiography of Elder Joseph Bates* (Battle Creek, Mich.: Seventh-day Adventist Pub. Assn., 1868), s. 204, 205; James White, „The Faith of Jesus“, *Review and Herald*, August 5, 1852, s. 52; M. E. Cornell, *Facts for the Times* (Battle Creek, Mich.: M. E. Cornell, 1858), s. 76. See also Erwin Roy Gane, „The Arian or Anti-Trinitarian Views Presented in Seventh-day Adventist Literature and the Ellen G. White Answer“ (M. A. thesis, Andrews University, 1963); Russell Holt, „The Doctrine of the Trinity in the Seventh-day Adventist Denomination: Its Rejection and Acceptance“ (Term paper, Andrews University, 1969).

³ J. N. Andrews, „Melchizedec“, *Review and Herald*, September 7, 1869, s. 84; E. J. Waggoner, *Christ and His Righteousness* (Oakland, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1890), s. 21, 22; viz také s. 9, 19, 20.

Ellen Whiteová hovoří na zasedání Generální konference CASD v roce 1901

ale také stejně jako oni si představoval Ducha svatého jako „ono božské, tajemné působení (emanaci), skrze které Oni [Otec a Syn] pokračují ve svém velkém a nekonečném díle“. Při jiné příležitosti si Smith představoval Ducha svatého jako „božský vliv“, a nikoli jako „osobu jako Otec a Syn“.⁴

V 90. letech 19. století zdůrazňovali takoví spisovatelé jako Ellen Whiteová, W. W. Prescott a E. J. Waggoner působení Ducha svatého a moc přebývajících v Kristu. Naopak mylné představy o Duchu svatém pomohly připravit půdu pro panteismus, který E. J. Waggoner a J. H. Kellogg šířili na přelomu století. Tyto nesprávné postoje také pravděpodobně pomohly

připravit cestu pro nebiblické učení o „svatém těle“ (Holy Flesh movement), které se objevilo koncem 90. let 19. století.⁵

Teologické změny

Závěrečné desetiletí 19. století bylo našťastí také svědkem pozitivního posunu v teologickém směřování adventistů ohledně Trojice. Tento posun začal na zasedání Generální konference v Minneapolisu v roce 1888. Zasedání v tomto roce znovu zdůraznilo roli Ježíše a jeho spásné spravedlnosti, což byla oblast teologického myšlení, kterou měli adventisté tendenci podceňovat od konce 40. let 19. století do roku 1888.

⁴ Uriah Smith, „The Spirit of Prophecy and Our Relation to It“, *General Conference Daily Bulletin*, 1891, s. 146; Uriah Smith, „In the Question Chair“, *Review and Herald*, October 28, 1890, s. 664.

⁵ Viz George R. Knight, *Angry Saints: Tensions and Possibilities in the Adventist Struggle Over Righteousness by Faith* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1989), s. 76, 77; Richard W. Schwarz, *John Harvey Kellogg, M.D.* (Nashville: Southern Pub. Assn., 1970), s. 184–186; Richard W. Schwarz, *Light Bearers to the Remnant* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1979), s. 446–448.

Obnovený důraz na Ježíše a jeho spravedlnost však vyžadoval jiný pohled na Božství (Trojice), Ducha svatého a božskou přirozenost Krista, které se měly stát teologickým základem nové soteriologie (nauky o spasení). Byla to právě Ellen Whiteová, jejíž spisy nasměrovaly církev k teologické změně. Na rozdíl od období po roce 1844, kdy respektovala vědeckou roli svého manžela a J. Batese při formulování charakteristicky adventistických nauk, stála v 90. letech 19. století v čele úsilí nově formulovat teologické postoje. Činila tak prostřednictvím svých důležitých knih věnovaných Kristu a jeho učení.

Zatímco před konferencí v Minneapolisu nevyjadřovala úplně otevřeně své názory na Trojici, osobnost Ducha svatého a božskou přirozenost Krista, během následujících dvou desetiletí se naopak k těmto tématům vyjadřovala naprosto jednoznačně. Vyzdvihovala tak „tři živé osoby nebeské trojice“, prohlásila, že „Duch svatý ... je stejnou osobou jako Bůh [Otec] je osobou“, a opakovaně naznačovala, že „Kristus je preexistenční, nezávisle existující Boží Syn“.⁶

Její snad nejslavnější výrok o božské přirozenosti Krista byl vydán v knize *Touha věků* (*The Desire of Ages*) v roce 1898. „V Kristu,“ napsala, „je život, původní, nevypůjčený, neodvozený.“⁷

V témže roce vyšla také kniha *Looking Unto Jesus*, kterou napsal Uriah

Smith. Podle Smitha „pouze Bůh [Otec] nemá počátek. V nejdávnější době, kdy počátek může být – v období tak vzdáleném, že pro omezenou lidskou mysl jde v podstatě o věčnost – se objevilo Slovo“. V tomto tématu se tedy Smith shodoval s jedním ze svých oponentů, E. J. Waggonerem, který přesně tyto názory publikoval již dříve.⁸

Nejenže se názory Ellen Whiteové vymykaly tehdejší adventistické teologii, ale její nově formulované myšlenky silně otráslы některými bratry. Jedním z nich byl mladý M. L. Andreasen, který později vzpomínal, „jak jsme byli ohromeni,

když kniha *Touha věků* vyšla poprvé, protože obsahovala některé myšlenky, které jsme považovali za neuvěřitelné; mimo jiné učení o Trojici, které tehdy nebylo adventisty všeobecně přijímáno“.

Andreasen měl podezření, že možná někdo při „úpravě“ jejích rukopisů zasáhl příliš, a proto později přečetl téměř všechny rukopisné materiály Ellen Whiteové. „Zvláště mě zaujal,“ vzpomínal, „výrok v knize *Touha věků*, který svého času vyvolal v církvi velké teologické otázky: ‚V Kristu je život, původní, nevypůjčený, neodvozený‘. Tento výrok vám možná nepřipadá

Byla to právě Ellen Whiteová, jejíž spisy nasměrovaly církev k teologické změně.

⁶ Viz několik odkazů v Ellen G. White, *Evangelism* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1946), s. 615, 616; viz také Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1980), sv. 6, s. 1075.

⁷ Ellen G. Whiteová, *Touha věků*, (Advent-Orion Praha, 2000), s. 338.

⁸ Uriah Smith, *Looking Unto Jesus* (Battle Creek, Mich.: Review and Herald Pub. Assn., 1898), s. 10; viz také poznámku 3.

příliš převratný, ale pro nás byl. Těžko jsme tomu mohli uvěřit. ... Byl jsem si jistý, že sestra Whiteová nikdy nena-psala: „V Kristu je život, původní, nevypůjčený, neodvozený.“ Ale teď jsem to našel v jejím vlastním rukopise přesně tak, jak to bylo zveřejněno.“⁹

Teologická změna obecně přináší těžkosti a různí lidé na ni reagují různým způsobem. Někteří, jako Andreasen, se nakonec dokázali s „novým učením“ vyrovnat.

Jiní však považovali přizpůsobení za nemožné. Jedním z nich byl J. S. Washburn, duchovní na odpočinku,

kteří v roce 1939 vydal brožuru, v níž poznamenal, že učení o Trojici je „krutá pohanská obłudnost“, „nemožný,

Někteří lidé
považují přizpůsobení teologickým změnám za
nemožné.

absurdní výmysl“, „směšné rouhání“ a „naprosto absurdní a neuctivá karikatura“. Kromě toho šlo o „římskokatolické učení“, které se „snaží vetřít do trojandělského poselství“. Washburn také tvrdil, že W. W. Prescott nemůže být adventistou sedmého dne, protože věří v Trojici.¹⁰

Na jednoho předsedu sdružení udělala Washburnova brožura takový dojem, že si objednal 32 výtisků, aby je rozdál kazatelům v jeho sdružení. Ariánské názory uvedené v knize

Uriáše Smithe *Daniel a Zjevení* byly odstraněny až v polovině 40. let.¹¹

Ellen Whiteová a změna

Nyní již by mělo být všem zřejmé, že adventismus prošel v průběhu své historie velkými teologickými změnami a že Ellen Whiteová se na těchto změnách podílela. To nás přivádí k této otázce: Došlo u Ellen Whiteové během sedmi desetiletí jejího působení ke změnám v jejím učení nebo přesvědčení?

Stále častěji se objevují zastánci obou stran. Je to pravděpodobně reakce na změnu jejich původních důrazů. A vlastně obě strany dialogu zachycují část pravdy, ale ani jedna z nich nemá pravdu celou.

Ellen Whiteová byla otevřená možnosti změny. Například v roce 1906 napsala: „Šedesát let jsem komunikovala s nebeskými posly a neustále jsem se učila ohledně božských věcí.“ V tomto roce také napsala: „Vždycky jsem se učila, když jsem byla v kontaktu s nebeskými posly.“¹² Zdá se, že pravdivost tohoto tvrzení se odráží ve stále větší složitosti a propracovanosti tématu *Velkého sporu*, jak o něm psala a stále ho přepisovala od konce padesátých let 19. století až do doby své smrti v roce 1915.

V teologickém poznání byla ochotná růst. Ellen Whiteová několikrát přiznává, že se v různých obdobích při

⁹ M. L. Andreasen, „The Spirit of Prophecy“ (nepublikované kázání v Loma Lindě, 30. listopadu 1948).

¹⁰ J. S. Washburn, „The Trinity“ (nepublikovaný leták, 1940); Gilbert M. Valentine, *The Shaping of Adventism: The Case of W. W. Prescott* (Berrien Springs, Mich.: Andrews University Press, 1992), s. 279, 280.

¹¹ Gilbert M. Valentine, „William Warren Prescott: Seventh-day Adventist Educator“ (Ph.D. dissertation, Andrews University, 1982), s. 608; Gane, „Arian or Anti-Trinitarian Views“, s. 26, 27.

¹² Ellen G. White, *Selected Messages* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1958–1980), kniha 3, s. 71.

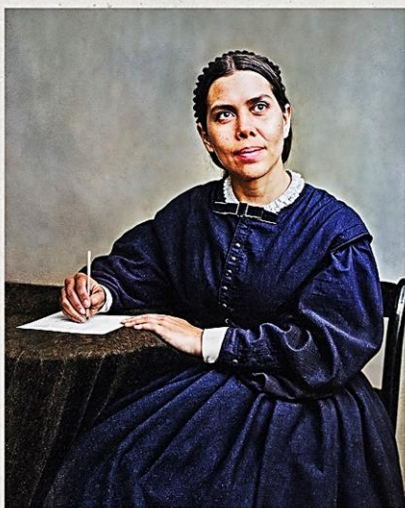
poskytování rad dopustila určitých chyb. Většinou to bylo v situaci, kdy takřkajíc „předběhla anděla“.

Jeden z příkladů takového přiznání omylu najdeme ve *Svědectvích pro církev*, kde otevřeně prohlašuje: „V tomto jsem se dopustila chyby.“ Toto přiznání vyvolala skutečnost, že se proti své vůli nechala dotlačit k vydání *Svědectví* č. 11 v roce 1867, přestože neměla čas sepsat vše, co viděla. Výsledek nebyl příliš uspokojivý.¹³

V roce 1903 opět poznamenala, že na poradě, která se konala v jejím domě, „pronesla slova, která ponechávala svobodu dělat určité věci na konkrétním místě“. „Za to,“ jak dodala, „jsem byla Pánem pokárána. ... Jakmile to bylo možné, napsala jsem dopis, v němž jsem uvedla, že jsem se mýlila, když jsem schvalovala plány, které Bůh neschvaluje.“ Podobná situace vznikla ohledně rady pro nakladatelství, kterou musela odvolat.¹⁴

Tyto informace přinejmenším naznačují nejen to, že Ellen Whiteová byla otevřená změnám, ale i to, že se při každodenním poskytování rad lidem dopouštěla chyb a musela své rady revidovat podle toho, jak jí Bůh tyto chyby odhaloval.

Možná se ale ptáte, zda Ellen Whiteová změnila nějaké své názory týkající se učení a životního stylu? Odpověď zní ano, ale musíme správně porozumět různým odstínům slova „změna“. Je příliš snadné tyto nuance přehlédnout. Pokud nebudeme pečliví ve snaze pochopit změny ve spisech

Ellen
Whiteová

Ellen Whiteové, pak naše úsilí nepřinese dobré výsledky. Na takovou změnu je třeba nahlížet jako na změnu přinejmenším tří různých typů: (1) objasnění, (2) postupný vývoj a (3) zvrát.

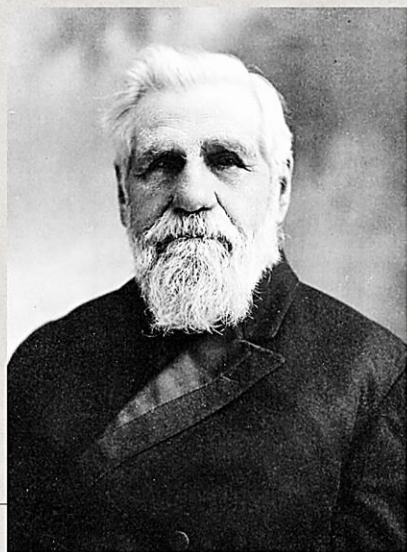
Změna jako objasnění

Změnu jako objasnění lze ilustrovat na tom, jak Ellen Whiteová zachází s tématem božské přirozenosti Krista při představování Velkého sporu. Například v jejím vysvětlení Kristovy autority v knihách *Spiritual Gifts* (Duchovní dary, 1858) a *The Spirit od Prohecy* (Duch proroctví, 1870) je výrok, který čtenáři umožňuje číst její postoj buď ve shodě s jejími poloariánskými kolegy mezi kazateli, nebo ve smyslu, že Kristus měl vždy plnou

¹³ Ellen G. White, *Testimonies for the Church* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1948), sv. 1, s. 563.

¹⁴ Ellen G. White *Manuscript Releases* (Silver Spring, Md.: E. G. White Estate, 1990–1993), sv. 13, s. 121; Arthur L. White, Ellen G. White: The Early Elmshaven Years (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1981), s. 187–197.

Stephen
N. Haskell

rovnost s Otcem¹⁵, i když tuto rovnost mnozí z nebeských zástupů ztratili ze zřetele. Na rozdíl od jiných adventistických spisovatelů té doby však její výroky nebylo možné vykládat jako jednoznačně poloariánské (tedy popírající Trojici).

Tato nejednoznačnost se změnila v roce 1890 po vydání knihy *Patriarchové a proroci*. V tomto svazku objasňuje to, co mohlo být implicitně obsaženo v jejích dřívějších prohlášeních, když poznamenává, že „Syn Boží byl vznešenější než on (satan), byl v moci a vážnosti rovný s Otcem“.¹⁶ Změna ve výše uvedeném pořadí je změnou od dvojznačnosti k jasnému vyjádření.

Změna jako postupný vývoj

Druhým typem změny, který nacházíme v myšlenkách Ellen Whiteové, je změna prostřednictvím postupného vývoje. Ilustrací této dynamiky může být její přístup k tématu nečistých pokrmů.

Přinejmenším již od roku 1850 si někteří sobotní adventisté kladli otázku, zda je vhodné jíst vepřové maso. James White doufal, že tuto otázku jednou provždy vyřeší, když v listopadu 1850 zveřejnil pádný argument založený na Skutcích 10 a dalších pasážích, jímž se snažil dokázat, že jedení vepřového masa v křesťanské éře je zcela vhodné.¹⁷ Navzdory Jamesově pádné argumentaci se však tato otázka stále objevovala. S. N. Haskell koncem padesátých let 19. století vnašel tuto otázku mezi sobotní adventisty. Ellen Whiteová v odpovědi Haskellovi naléhala, aby neprosazoval své názory do té míry, že by mohl způsobit rozkol v rozvíjející se denominaci. „Viděla jsem,“ napsala, „že tvé názory týkající se vepřového masa by neškodily, kdyby sis je nechal pro sebe; ale ve svém pohledu a názoru jsi z této otázky udělal test. ... Jestli je povinností církve zdržovat se vepřového masa, Bůh to zjeví více než dvěma nebo třem. On bude učit svou církev, co je její povinností. Bůh vede svůj lid, nejen několik jednotlivců, z nichž jeden věří tomu, druhý onomu. ... Někteří lidé předbíhají anděly, kteří tento lid

¹⁵ Ellen G. White, *Spiritual Gifts* (Battle Creek, Mich.: James White, 1858), sv. 1, s. 18; *Spirit of Prophecy* (Battle Creek, Mich.: Seventh-day Adventist Pub. Assn., 1870), sv. 1, s. 17, 18.

¹⁶ Ellen G. Whiteová, *Patriarchové a proroci*, Praha 1969, s. 38. Postoj vyjádřený v tomto článku není v souladu s postojem Aldena Thompsona, který klade příliš velký důraz na některé rané výroky a z nich vyvozuje, že E. Whiteová prošla náhlou změnou postoje v roce 1890. Domnívám se, že názorový zrat je příliš silné slovo. Objasnění je to, co lze z knih obhájit. Viz Alden Thompson, „The Theology of Ellen White: The Great Controversy Story“, *Adventist Review*, December 31, 1981.

¹⁷ James White, „Swine's Flesh“, *The Present Truth*, November 1850, s. 87, 88.

vedou. ... Viděla jsem, že povedou Boží lid tak rychle, aby mohl přijmout a jednat podle důležitých pravd, které jsou mu sdělovány.“ Hlásat v té době téma čistého a nečistého masa, tvrdila E. Whiteová, by znamenalo spěchat „bez Božího vedení, a vnést tím do řad církve zmatek a nesoulad“.¹⁸

Je třeba poznamenat, že Whiteovi, stejně jako většina ostatních adventistů koncem padesátých let 19. století, stále jedli vepřové maso. Důkazem může být to, že James napsal na zadní stranu dopisu od Ellen poznámku, v níž radila jedné sestře, aby vařila vepřové maso pro svého manžela, pokud si to přeje. Jamesova poznámka zněla: „Abyste věděli, jak se k této otázce stavíme, chtěl bych vám říci, že jsme právě porazili dvoustakilového vepře.“¹⁹

V roce 1863 však spisy Ellen Whiteové zaujaly k otázce vepřového masa nové stanovisko. „Vepřové maso,“ napsala, „ačkoli je jednou z nejběžnějších součástí stravy, je jednou z neškodlivějších. Bůh nezakázal Hebrejcům jíst vepřové maso jen proto, aby ukázal svou autoritu, ale proto, že to pro člověka není vhodný pokrm. ... Bůh nikdy nechtěl, aby se vepřové maso jedlo, a to za žádných okolností.“²⁰

Během několika let se tak Ellen Whiteová posunula od tolerance k užívání vepřového masa až k postoji, v němž radila toto maso nejíst ze zdravotních

důvodů. Tohoto postoje se držela až do konce svého života.

Staly se tři věci, které pomáhají vysvětlit posun v učení Ellen Whiteové na toto téma. Za prvé, na počátku 60. let 19. století byla u vepřového masa objevena „nová nemoc“ (trichinelóza). Proto se toto téma těšilo široké publicitě. Za druhé, byl ukončen dlouhý boj mezi adventisty ohledně organizace. V květnu 1863 vznikla Generální konference adventistů sedmého dne. Nejprve se věnovalo velké úsilí rozvoji adventistického učení (1844–1850), pak se úsilí zaměřilo na vznik organizace (1850–1863) a nakonec bylo adventistické hnutí připraveno na další progresivní krok v oblasti životního stylu a institucionálního rozvoje (1863–1880).²¹

Nastal tedy čas pro třetí krok při změně přístupu adventistů k používání vepřového masa. Tím krokem bylo vidění zdravotní reformy Ellen Whiteové z 6. června 1863, jež obdržela necelé tři týdny po vzniku Generální konference. Toto vidění představilo široce pojatý pohled na zdravotní reformu, který vedl později k novým

Někteří lidé postupují příliš rychle a „předbíhají anděly“, kteří Boží lid vedou.

¹⁸ Ellen G. White, *Testimonies*, sv. 1, s. 206, 207.

¹⁹ James White, quoted in H. E. Carver, *Mrs. E. G. White's Claim to Divine Inspiration Examined*, 2nd ed. (Marion, Iowa: Advent and Sabbath Advocate Press, 1877), s. 20; viz také Ellen G. White Estate, *A Critique of the Book Prophetess of Health* (Washington, D.C.: General Conference of Seventh-day Adventists, 1976), s. 44, 45.

²⁰ Ellen G. White, *Selected Messages*, kniha 2, s. 417; viz také *Spiritual Gifts*, sv. 4a, s. 124, 146. Obě pojednání vycházejí z vidění o zdravotní reformě, které E. Whiteová obdržela dne 6. června 1863.

²¹ O postupném rozvoji věrouky krok za krokem viz George R. Knight, *Anticipating the Advent: A Brief History of Seventh-day Adventists* (Boise, Idaho: Pacific Press Pub. Assn., 1993), kapitoly 2–4. Vyšla v českém překladu *Adventismus v proměnách času* (Advent-Orion 2003).

SBOR PRAHA SMÍCHOV ODDĚLENÍ KD VÁS ZVE NA

BOWLING

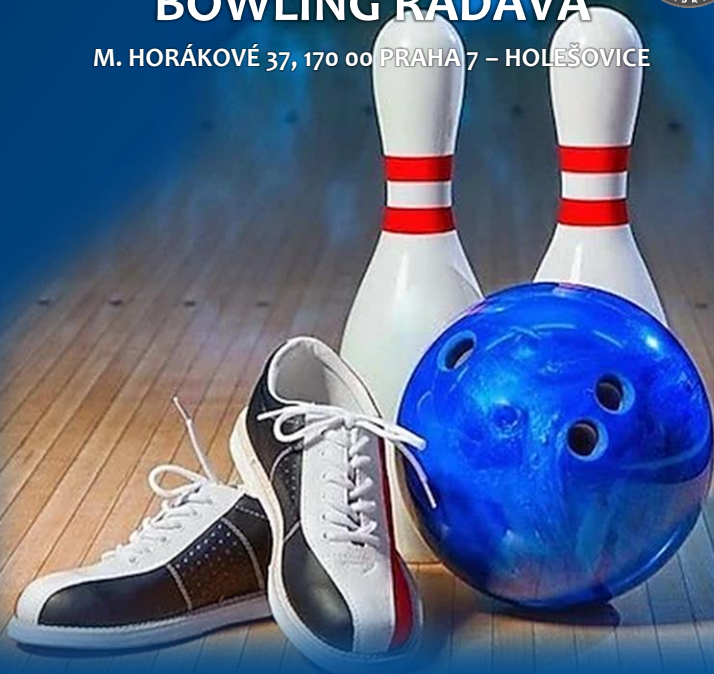
V. KD TURNAJ 2025

30. LISTOPAD 2025

17:00 – 19:00 HODIN

BOWLING RADAVA

M. HORÁKOVÉ 37, 170 00 PRAHA 7 – HOLEŠOVICE

Za KDečko Jaroslav Skála: skala.jaroslav@seznam.cz
a Samuel Ballangó: levrone21@gmail.com

Zveme Vás na setkání žen a dívek Smíchovského sboru,
otevřené diskusi a sdílení

NAŠE POSILUJÍCÍ ŽIVOTNÍ ZDROJE A PRAMENY POHODY

Diskusní setkání se vzájemnou inspirací
osobních cest ke klidu a harmonii.
Sdílení zájmů a koníčků, které jsou kořením
života. Ukázky či vzorky vítány.

SOBOTA 20. 9. 2025

OD 14.00 HODIN

Oddělení služby žen Sboru Praha Smíchov
Sbor CASD Praha Smíchov, Peroutkova 2482/57, Praha 5 – Smíchov
zastávka autobusu 137 Malvazinky II

kontakt: Simona Tejrovská, email: simona.tejrovska@gmail.com

Boží otázky

3.—10. SRPNA 2025
ŘEČNÍK DANIEL DUDA
BIBLICKÝ TÝDEN
ČESKÉHO SDRUŽENÍ CASD

MÍSTO KC Immanuel u Ždírcce n. Doubravou
VÍCE INFORMACÍ NA www.ceskesdruzeni.cz/organizace/biblicky-tyden

Adventisté
v Čechách

Princův rozkaz

2. SAMUELOVA 13,30-14,30

POSLOVÉ PŘINESOU
DO PALÁCE
V JERUZALÉMĚ
ZPRÁVU, ŽE SYN
KRÁLE DAVIDA
ABSALOM POBIL
VŠECHNY SVÉ
BRATRY. OTŘESENÝ
A ŽALEM OMRAČENÝ
DAVID PADNE
NA ZEM – A NAŘÍKÁ.
ALE VYSOKO
NA MĚSTSKÝCH
HRADBÁCH, VE VĚŽI,
DRŽÍ MUŽ HLÍDKU...

PODÍVEJ! MÍŘÍ
SEM SKUPINA
JEZDCŮ!

TÍ JEZDCI JSOU
DAVIDOVÍ SYNOVÉ
A JEJICH
SLUŽEBNÍCI.

Pokračování příště